

Obligat repàs del no reconeixement espanyol de Catalunya

written by Pau Miserachs | 1 de juny de 2019

Malgrat la resolució judicial del 2010 que va negar a Catalunya el caràcter de nació política que es declarava al preàmbul de l'Estatut del 2006, com també el principi de la bilateralitat en les relacions Estat central-Generalitat i limitar els drets històrics de Catalunya als del dret civil, la llengua, la cultura, l'educació i el sistema institucional, la Catalunya política segueix defensant la seva legitimitat democràtica com a poble sobirà i el dret a l'autodeterminació.

Aquesta Resolució del Tribunal Constitucional va aixecar la indignació en els sentiments catalans. La ciutadania, negats tots els seus drets, no veia aleshores altre camí que el de la independència.

Entre 2013 i 2017 es va produir un pas més amb la Declaració de 23 gener 2013 aprovada pel Parlament de Catalunya, de sobirania i del dret a decidir.

El 2014 el Tribunal Constitucional va tornar a fixar posició en contra entenent que es volia modificar l'ordre constitucional sense pretendre la reforma de la Constitució.

Es va negar la sobirania al poble català i el Tribunal Constitucional va recordar que l'únic sobirà reconegut en la Constitució és el poble espanyol.

Una vegada més va quedar sentenciat que un parlament autonòmic no pot trencar amb la Constitució per crear un Estat propi, perquè tota decisió de poder està subjecte a la Constitució com ordre legal superior. El setembre de 2014 el president Artur Mas convocava la consulta per saber si els ciutadans

volien ser independents o no.

El Tribunal Constitucional activat pel govern de l'Estat va suspendre aquesta el Decret de convocatòria de la consulta que, immediatament es va convertir en procés participatiu que es va celebrar el 9 de novembre.

L'Estat va donar per fet que es feia un referèndum d'autodeterminació que no estava convocat d'acord amb la Constitució que s'havia de reformar prèviament per acord de les Corts Generals i posterior referèndum a tota Espanya.

El disseny polític i jurídic de l'estat espanyol era i segueix essent molt clar: No hi ha lloc a la celebració d'un referèndum d'autodeterminació de Catalunya sota l'actual règim constitucional. És a dir, la consulta esdevenia il·legal.

Va passar el mateix amb el referèndum convocat per l'1 d'octubre. La invocació del dret internacional, iniciada amb la Resolució 1/IX de 9 de novembre de 2015 obrint la ruta cap a la constitució d'un Estat propi, fou també rebutjada per l'Estat i el seu Tribunal Constitucional que la va declarar inconstitucional el mateix 2015.

L'evolució de la política catalana fou la del camí secessionista unilateral que ben aviat havia de topiar amb la interpretació espanyola del principi d'integritat territorial, segons interpretació de l'estat de Dret espanyol.

El gran argument de l'estat que defensava el llavors Ministre d'Exteriors Sr. Garcia Margallo era que cap constitució reconeix el dret de secessió, afirmant el corrent de la indissoluble unitat territorial de l'estat. Aquest plantejament és el que segueix l'Estat actual, negant el dret de Catalunya a la independència i l'aplicació del dret internacional en el cas català.

Però, contradictòriament amb el que diu l'ex-ministre Garcia Margallo, la Constitució no impedeix la celebració d'un

referèndum com acte participatiu del poble i manifestació de la llibertat d'expressió. Recentment un organisme de les Nacions Unides s'ha pronunciat en aquest sentit demanant la llibertat dels presos polítics.

Cal ara decidir el camí futur i les possibilitats del treball polític. Tota la pressió de l'estat està ara destinada a impedir que Barcelona sigui la capital republicana de Catalunya. Els partits no sobiranistes juguen aquest joc tot i que ha quedat demostrada la resposta independentista victoriosa una vegada més.

Unes noves eleccions al Parlament de Catalunya poden ser l'element clarificador, ja que seran mostra de persistència en clau plebiscitària de nou.

El que no podrà defugir ni rebutjar més el govern de l'Estat és el diàleg sincer i el pacte amb Catalunya. Que la Constitució no inclogui expressament el dret a l'autodeterminació no impedeix trobar la solució democràtica al conflicte actual a través del vot.